

Hvis det er sådan

Af Kai Kjær-Hansen

DET ER IKKE ALLE statistiske beregninger, der holder stik. Heldigvis sker der undertiden helt utænkelige ting, som vender op og ned på alt. Hvem kunne for et år siden forudse omvæltningerne i Østeuropa? For et år siden blev der også i forbindelse med Lausanne-bevægelsens store møde i Manila offentliggjort en række statistiske undersøgelser. Heller ikke disse havde forudset de omvæltninger, der kom kort tid efter. I dag begynder en række lande at åbne sig således, at de ikke længere skal placeres blandt de »lukkede områder« i missionsstatistikken.

At de, der laver statistikker, hen ad vejen også gør deres fejl, er der intet underligt i. Mere underligt er det måske, at vi ikke lader os præge mere af de helt klare statistiske undersøgelser, der forsøger at give svar på, og gennem hvilke midler, mennesker kommer til tro.

Ved Lausanne-bevægelsens konference i Manila sidste sommer blev der foretaget en undersøgelse, som alle deltagerne var med i. Fra platformen blev tre spørgsmål stillet. Og så kunne man tilkendegive sit svar på disse spørgsmål ved at rejse sig eller blive siddende.

Først lød spørgsmålet: Hvor mange i salen er kommet til tro på Jesus gennem TV, radio og massemedier? Kun nogle ganske enkelte rejste sig.

Det andet spørgsmål lød: Hvor mange kom til tro gennem massemøder og kampagner? Der var lidt flere, der rejste sig end ved det første spørgsmål. Stadigvæk var det dog kun ganske få.

Tredje spørgsmål lød: Hvor mange kom til tro gennem et nært familie-medlem, en søndagsskolelærer eller en ven, altså gennem en personlig kontakt. På det spørgsmål var det, som om hele salen rejste sig.

DENNE LILLE UNDER-SØGELSE var vel ikke

særlig overraskende. Tværtimod bekræftede den vel bare, hvad vi vidste i forvejen. Men hvis det er sådan, at det er den personlige kontakt, der virker bedst, kan man undre sig over, at vi ikke bruger den mere.

Jeg kan ikke se noget forkert i at lave massemøder og kampagner. Bare man ikke har overdreven tro til sådanne ting. Jeg kan heller ikke se noget forkert i at præsentere Jesus gennem TV, radio og massemedier. Dels holdes rygten om Jesus i live igennem disse upersonlige medier, dels er der mennesker, der herigennem lytter sig til troen.

Alligevel er statistikken ikke til at tage fejl af. Når et menneske tager et andet menneske i hånden, har tid til dette andet menneske, lever sig ind i dette medmenneske, virker dette som regel langt bedre end alt muligt andet, og det bevirker undertiden, at Guds ord kan blive hørt.

Der gives ingen lette fingerknips-løsninger, når det gælder om at få mennesker til at høre Guds ord. Fantasi og gå-på-mod vedrørende nye metoder skal man ikke kimse af. Men både på kort og langt sigt er det ikke det fantasifulde eller det upersonlige, der virker bedst, men det personlige møde, mund-til-hjerte metoden.

Man skal ikke tage initiativer fra hinanden. Den, der har tro på en metode, må udføre sin vidnetjeneste i overensstemmelse hermed.

MEN DET ER FORSTEMMENDE, hvis vi køber os fra dette møde med medmennesker ved i stedet at sætte os selv op på talerstole eller foran TV-kameraer. På en hel række punkter lykkes det ganske godt for os, når vi skal præsentere os selv – og evangeliet. Vi vinder bare ikke nogle mennesker for Jesus. Fordi vi flygter fra det personlige møde med dem.

Og det vil vi vel blive ved med?